

Serens i previnguts

La joventut que en els fronts diversos està donant un relleu tan bell i digne, ha de penetrar ben endins dels nostres cors. Com meridionals que som, tenim una propensió característica ben acusada als extremismes, a les fogarades, ço és: arribar al punt àlgid de l'entusiasme il·luminant l'ambient amb la rojor d'un foc ben abrandat, i decaure, un cop extingit el caliu, en la blancor i la fredor de la neu. Influeixen en aquesta mena de tarannà nostre, una varietat de motius que no creiem, ara, oportú d'exposar. Ens limitarem a un senzill recordatori del deure que tenim tots a no deixar apagar aquest caliu per a poder-lo convertir, en qualsevol moment, en flama viva que pugui fondre els gels i les neus que, tant la Natura com la moral d'alguns homes, posen en els camins de la victòria.

Fent concessions i tot a aquelles ànimes en pena que no troben res ben fet; —aquells que «mentre nosaltres anem bé, que guanyi qui vulgui»; aquells que, per covardia, porten amagada la marca feixista com els hipòcrites traïdors porten el roc o la navalla a la faixa—no podem deixar de dir-los que, per egoisme, si més no, han d'ésser comprensius i posar-se a to de les circumstàncies, perquè, fins amb la probabilitat de perdre el plei que s'està debatent, no trobarien el plaent viure que potser han somniat, car ja es cuidarien, llurs confreres, de fer-los-el més agre i repugnant que mai.

Aquella porqueria monàrquica i monarquitzant havia de caure forçosament i ells mateixos precipitaren la caiguda. Ningú no es pot creure enganyat davant el canvi esdevingut. Quan plou, plou per tothom, encara que algú no es mulli, i, si ve una tronada, la sentiran fins els sords. Cal, doncs, mantenir-nos serens i previnguts per tot el que pugui venir, sense enyorar les campanes que toquen a mal temps ni reclamar a Santa Bàrbara. N'hi haurà prou amb conèixer el vent d'on vé i la fesomia dels núvols que empeny. Si els canons «granífugs» fracassaren, n'hi ha uns altres que no fracassaran per més calamarcas que de nord a ponent es conjurin. Hi ha determinades aus que els nostres camperols coneixen pel que representa llur imaginació respecte els canvis de temperatura. Els insectes i ocells de pas també, instintivament, pressenten la malaurança i se'n saben lliurar. Per tant, hem de demostrar d'alguna manera que «l'home és el rei de la creació».

La intel·ligència, l'abnegació i la valentia dels germans que lluiten per salvar la pàtria dels horrors del feixisme, no es paga amb elogis i fums d'encens. Mereixen i han de tenir l'escalf de la re-raguarda, sempre a la mateixa temperatura; ni tan elevada que els cremi les

Milícies granollerines a Lécera. Al mig, Francesc Parellada; el nostre Paco de la Fonda, que ho havia deixat tot per a combatre el feixisme

Fot. Carrió

ales de l'optimisme, ni tan baixa que els desenganys, el cansament o la indiferència nostres els geli el cor, aquest cor que tan desinteressadament han posat al servei del poble.

Els que no coneixem les penes i sofriments de la guerra amb la intensitat que ells les senten; els que encara podem viure amb més o menys confort; els que no hem perdut el benestar de la doçça llar prop dels éssers estimats, tenim el deure de no oblidar ni un moment aquells que, tenint també una mare, una companya, una germana o uns fillets, ho han deixat tot, plens de fe i de coratge. No els regategem res i fem-nos dignes de llur sacrifici. I, sense adormir-nos massa refiats a la tebior de la nostra palla, ni menys damunt dels llozers aliens, mantenim nos serens i previnguts per... «si les mosques».

Les salvatjades de Madrid i de Roses diuen quelcom.

CARLES COSTAS ALVAREZ

DEPURATIU SEMIS

CURA RADICALMENT TOTA ENFERMETAT DE LA PELL

Grans herpes, eccemes, psoriasis, picor, desapareixen ràpidament davant l'acció enèrgica d'aquest depuratiu.

DIPOSITARI A GRANOLLERS: FARMACIA GASSET

La Banda de les Milícies a Caldes de Montbui

Dijous la nostra Banda de les Milícies Antifeixistes realitzà la seva primera excursió. Els nostres músics anaren a Caldes de Montbui i donaren un concert a profit de les milícies al Casal del Poble, o sigui al que abans era Casino de la vila veïna.

El concert constituí un èxit esclatant i el mestre Ruera i tots els seus músics foren objecte de contínues ovacions i molt felicitats.

Val a dir que l'èxit fou merescut, puix que la nostra Banda forma avui un conjunt admirable del qual com a granollerins en sentim vera satisfacció i orgull.

El programa d'aquest concert de Caldes el formaven les següents obres: El asombro de Damasco, Luna; El señor Joaquín, Caballero; La Santa Espina, Morera; Aida, Verdi; Les fulles seques, Morera; Carmen, Bizet; Música, luz y alegría, Alonso, i la Marsellesa, Rouget de l'Isle.

El públic obligà a la repetició de qualques d'aquestes obres i al començament i al final del concert la Banda interpretà La Internacional, Els Segadors i Els fills del poble, himnes que la concurrència escoltà dempeus i saludant amb el braç enlaire i el puny clos.

Aquesta primera excursió pot satisfer plenament els nostres músics, i a nosaltres ens fa desitjar la seva repetició a altres localitats; però cal que els organitzadors s'assegurin de l'èxit de públic, que a Caldes va fallar, segurament per deficiència de propaganda.

La nostra Banda de les Milícies, verdadera Banda del Poble, d'aquest poble nostre tan pròdig en músics notabilíssims, és digna — i ho diem amb el més gran orgull — de que allà on vagi la seva actuació trobi l'escalf de les masses populars, oimés quan la seva finalitat, com el seu nom indica, és el de cooperar a la lluita contra el feixisme.

